

B u t l l e t í

del

Centre
Parroquial d'Horta**Valors i contravalors =====****«Citius, altius, fortius»**

L'eslògan és olímpic. Segur que l'heu sentit o llegit més d'una vegada durant el gran esdeveniment dels Jocs Olímpics. No sé pas per què és en llatí. Potser perquè d'aquesta manera és més universal. La seva traducció és ben senzilla: «Més de pressa, més alt, més fort». És tot un programa. I reflecteix, a la perfecció, tot el contingut d'un dels grans valors de la persona humana: *la superació*.

La superació ha estat sempre un gran anhel de l'home i de la dona. Per això la nostra història humana s'ha anat teixint de progrés, de perfeccionament, de millores, gràcies a l'esperit de superació constant. Sense esperit de superació no podem créixer, no podem aspirar a res, no podem arribar enlloc.

Superació és viure amb el cap alt, amb el cor ample i amb la inquietud a flor de pell.

Un capítol important d'aquest valor és la vivència personal de cada u. No falta mai el capsigrany de torn que per excusar la seva ganduleria i manca de personalitat es presenta amb l'etiqueta de «passotisme». És molt fàcil deixar-se portar per l'instint més primitiu i acusar els altres de «reprimits».

El testimoni d'uns nois i d'unes noies que han lluitat de valent, als Jocs Olímpics, després d'un treball dur i constant d'entrenament i de superació, sense deixar-se ofegar pel cansament ni el desànim és tota una lliçó de com en la vida de cada dia cal anar batallant per a ser millors.

M'ha suggerit, evidentment, parlar d'aquest tema el fet tan captivador que ha omplert

l'interès de tots nosaltres durant quinze dies. Però també el record viu de l'amic Jaume Font i Revilla, que vam enterrar a principis de juliol. El testimoni del Jaume és un exemple clar de la persona que ha viscut amb una actitud dinàmica aquest esperit de superació. Malgrat que moltes vegades el seu cos no responia, el seu esperit respirava sempre aquest *citius, altius, fortius* olímpic. Tots els qui el coneixíem ens fèiem creus dels seus ànims, del seu coratge, del seu bregar constant. El *passotisme* no tenia sentit per a ell. I les ganes de superació anaven de bracet amb la disponibilitat, amb les ganes de servir, de ser útil.

Necrològiques

El dia 26 de juny de 1992 ha mort la Maria Vendrell de Martínez, una de les més assídues sòcies del nostre Centre Parroquial. Aquí passà les felices hores d'infantesa i joventut. Aquí s'aparellà amb en Joan i formà un matrimoni cristià exemplar: més de cinquanta anys de convivència en dolça harmonia.

La seva vida ha estat consagrada a la família i a la Parròquia. Sempre disposada a donar un cop de mà allà on fos necessari.

La seva dolça rialla i el tracte amorós que ha sabut atorgar a amics i coneguts han estat les virtuts més resplendents al llarg de la seva vida.

Tant de bo anéssim, tots, forjant la nostra pròpia personalitat vivint en una constant actitud d'esforç i de superació. No acontentant-nos amb anar tirant, amb anar fent, sinó arriasant-nos, posant cada vegada el llistó més alt.

I ja que hem recordat els Jocs Olímpics no estarà de més que citem, per acabar, les paraules de Sant Pau: «¿No sabeu que els qui corren a l'estadi, prou corren tots, però un de sol s'emporta el premi? Correu de manera que us l'emporteu. Els atletes es priven de tot, i ells ho fan per guanyar una corona corruptible; nosaltres, en canvi, una d'incorruptible.» (I Cor. 9, 24-25.)

Mossèn Ignasi

Acompanyem en el dolor en Joan, el seu espòs, i a tots els fills i néts.

Que al Cel sigui.

El dia 1 de juliol de 1992 ha estat el punt final d'una jove vida. En Jaume Font i Revilla, un dels xicots més treballadors, més alegres, més servicials que han passat mai per aquesta Casa. Tenia vint-i-un anys i estava malalt de càncer desde feia tres anys i cinc mesos.

Va vèncer una primera intervenció quirúrgica d'un transplant de fèmur. Va superar una segona etapa d'un rebrotament cancerós als pulmons. Ha sucumbit quan la malaltia li ha lesionat el cervell.

No podrem oblidar el Jaume organitzador de festes

i sopars, en Jaume actuant en les comèdies juvenils, en Jaume com a tramoista, com a electricista, en Jaume feliç, transportat als núvols perquè en Julio Salinas, el jugador del Barça, li va atorgar la seva atenció, en Jaume amariat i l'obsequià amb una samarreta autèntica del Barça, amb dedicatòria i tot; samarreta que —paraules textuales— «guardaré tota la vida per a mostrar-la als meus néts el dia de demà».

Ara reposa en la pau del Senyor.

Acompanyem en el dolor els seus pares, els seus germans, la seva companya Taïs i seu amic íntim, l'inseparable Leo, que tan de bé li va fer amb la seva companyia.

Celebrant Sant Lluís 1992

La Missa. Enguany la Festa del nostre Sant Patró queia en diumenge, circumstància que feia preveure un major relleu i assistència a l'acte religiós, en no ser dia laborable. Però resulta que aquell diumenge era molt especial. No en tenia prou de ser diumenge amb les seves

misses, sinó que, litúrgicament, celebrava la solemnitat del Corpus i, en finalitzar la missa de 10, hi havia la processó per a ser exposat el Santíssim fins a prop de les dues de la tarda.

A més a més, a la missa de les 12 el Vicari Episcopal de la nostra zona conferia el sagrament de la Confirmació a un nombrós grup de joves de Sant Joan i de Sant Marcel i de dos col·legis de la barriada, cerimònia a la qual també volien assistir nombrosos feligresos i amics dels que rebien l'Esperit Sant.

Es trià la missa de 10 perquè els socis poguessin anar als actes de dos quarts de 12 i al de la una. La Junta, els socis i els altres feligresos pogueren sentir una breu referència a Sant Lluís, que a molts els deixà regust de poqueta cosa, i els altres ni tan sols es van assabentar que se celebrava la festa dels Lluïsos.

Es veritat que ara no s'acostuma a portar la bandera ni es va en corporació als actes religiosos, però alguna cosa hem de pensar per a l'any que ve, a fi que l'acte no es vagi convertint en un ritual fred, que només l'encamina cap a la seva desaparició total.

Inauguració de la façana pintada. El nou aspecte que presenta el Centre va satisfer tothom, ja que la rentada de cara era necessària. Nosaltres poguem observar com alguns socis que arribaven per la vorera del Centre, abans d'entrar travessaven el carrer i, des de l'altra banda, miraven amb satisfacció el nou aspecte exterior que presenten les velles parets.

Concurs de diapositives. Aquesta tradicional activitat del Grup Fotogràfic del Centre, que de bon començament va sobrepassar l'àmbit local i després el nacional, s'ha consolidat com a concurs que té participacions de tot l'Estat.

Dinar de germanor. Un centenar de socis es reuní per al dinar del Dia del Patró, aprofitant d'aquesta manera tot el dia per a dedicar-lo al Centre i a estrènyer els llaços que uneixen els directius i col·laboradors habituals amb els beneficiaris de les moltes activitats que es duen a terme.

El consiliari no pogué assistir al dinar pels compromisos que havia contrat amb motiu del sagrament de la Confirmació celebrat aquell matí.

D'aquesta aigua no en beuré. En una diada popular com aquesta, considero que fou un encert l'elecció d'aquesta obra i felicito els que escolliren aquesta planera comèdia de molts personatges escrita per l'enyorat Folch i Torres, encara que avui no es podria mantenir gaires dies en cartellera si es reposés en un teatre professional.

De les peces que se'ns han ofert per les festes dels 125 anys, crec que és la més reeixida, la que divertí més el públic i fins i tot els artistes que actuen amb gran naturalitat, sense necessitat de gesticular exageradament perquè el somriure i la rialla brotessin de forma natural del públic que omplia la nostra sala.

Tant els papers llargs com els curts trobaren actors que els brodaren, interpretant-los de forma antològica, i entusiastes i perllongats aplaudiments del públic satisfet premiaren com corresponia els que havíem vist a l'escenari i els que no hi havíem vist però que sabem que havien fet, darrera les bambalines, un treball imprescindible. Per molts anys!

El més petit de tots

El dia 3 de juny de 1992 neix en Gerard Nerin i Matheu. El dia 7 del mateix mes el seu pare l'inscriu a les nostres llistes de socis. Se li atorga el número 767.

Benvingut als Lluïsos, petit Gerard!

Anècdota. Als darrers instants de la representació de *D'aquesta aigua no en beuré* es produí una divertida incidència que feu esclatar en rialles el públic i els mateixos actors.

Sabem que això ha augmentat el nombre de còpies de la cinta del vídeo de la representació que normalment es demanen, i que aquesta vegada s'han encarregat amb la condició que la versió sigui íntegra i que la censura no hi hagi intervingut amb les seves tisores.

Antoni Caminal

Una tarda de diumenge

Sempre és difícil explicar les vivències amb què una persona qualsevol es troba de vegades a la vida, i aquesta encara ho és més.

Fa uns quants dies, un diumenge a la tarda, en el pati esportiu de la parròquia es disputava un partit de futbol sala entre un equip format per amics del poble de Montoliu de Lleida i un altre del nostre Centre.

Fins aquí tot és normal i comprensible, però resulta que els amics del poble de Montoliu els coneixem des de la infelicitada malaltia del nostre inoblidable amic i gran col·laborador **Jaume Font i Revilla** (a.C.s.).

Durant les seves estades de tractament a la Residència Sanitària de la Vall d'Hebron, en Jaume va conèixer un noi, company d'habitació, que justament era de Montoliu, i es feren amics i parlaven d'organitzar un dia, ja recuperats, un partit de futbol sala, acompanyat de l'obligada costellada, entre ells i els seu respectius amics.

I fent cas de la idea del Jaume, tot i que ell ja no hi era, es disputà el gran partit, després d'un dinar de germanor, en presència del seu amic, en Francesc, un noi molt simpàtic i valent, malgrat la pèrdua d'una cama per culpa també de la maleïda malaltia.

Fou una tarda d'homenatge a dos amics que es conegueren en el llit del dolor i que, amb la seva amistad, heretada ara per altres companys, han demostrat ben sincerament tot el que de bo hi ha entre les persones. Un partit de futbol, una trobada d'amics, però el fet ens fa pensar més enllà de qualsevol lliçó d'humanitat.

Jaume, el partit el vam guanyar nosaltres, els d'Horta. Ara esperem el de tornada, al poble de Montoliu de Lleida. I, Jaume, volem que des del Cel siguis per a tots nosaltres un mirall reflectidor de tot el teu amor jove, que tot just començaves a viure, de la teva alegria perenne, de la teva simpatia desbordant, del teu treball desinteressat, del teu provat barcelonisme. Els que hem tingut la sort de conèixer amb tu, restarem per sempre amb el record del teu injust sacrifici i del model d'amic que no ens agradaria perdre mai. Descansa en pau, company; t'ho mereixes.

C.P. d'Horta

olimpisme =====

Els nostres socis, voluntaris olímpics

Antoni Nerín i Toboso (soci núm. 87), Josep M. Miró i Castells (soci 144), Jaume Miró i Castells (soci 147), Benet Moreno de la Hoz (soci 175), Jordi Nerín i Toboso (soci 291), Jordi Sousa i Masclans (soci 446), Florenci Grau i López (soci 557), Cecília Font i Revilla (sòcia 724), i Albert Llorente i Mola i Sergi Velasco i Garcia (del grup de Tennis Taula).

Aquest és el grup de joves dels Lluïsos d'Horta que han treballat com a voluntaris durant els Jocs Olímpics de Barcelona 1992.

Estan contents i satisfets. Tornaran a col·laborar: ara en els Jocs Paralímpics.

Els sis components de la secció de Tennis Taula —Josep Maria, Jaume, Benet,

Jaume Miró, Jordi Nerín, Sergi Velasco, Antoni Nerín,
Albert Llorente

Florenci, Albert i Sergi— ens expliquen les seves vivències:

— Hem estat tots els dies en les instal·lacions de l'Estació del Nord, on es feien les competicions de tennis taula. Són unes instal·lacions magnífiques que val la pena de visitar. Hi han muntat un pavelló que té cabuda per a 5.000 espectadors. A part, hi ha una sala d'entrenament amb setze taules, una altra amb dotze taules de joc, més sales per a oficines dels periodistes i saló de VIPs (personalitats). Hem fet vida en els pavellons —menys dormir-hi— durant les dues setmanes del Jocs. En Josep M. Miró ha fet de jutge d'arbitratge. En Jaume i en Benet han actuat com a anotadors dels marcadors electrònics. I en Florenci, l'Albert i en Sergi han estat als controls d'accessos. Durant els Jocs vigilàvem que els espectadors no utilitzessin els flaixos electrònics per a no molestar els jugadors. Vam «alternar» amb una colla de personatges destacables: amb el Rei, el president Samaranch, l'alcalde Maragall, els reis de Suècia, el ministre d'Esports de França, a més d'amb jugadors famosos.

En Jordi Nerín i Toboso, que ha fet d'anotador d'estadístiques a la secció de Tennis de la Vall d'Hebron, ens diu:

— Erem uns vint voluntaris. La nostra feina consistia a anotar l'últim cop de cada

punt: dreta, revés, volea, esmaix, passing shot, deixada, ace, punt de servei i la puntuació de durant el joc. Ho anotàvem en un bloc i després ho passàvem als ordinadors. Començàvem a les 9 del matí i gairebé sempre acabàvem a les 9 del vespre. L'ambient era molt agradable i els jugadors, en general, molt sociables; només s'apartaven de tothom abans de jugar un partit, a fi de concentrar-se. Una anècdota: Abans de jugar-se la semi-

final Arrese-Txerkassov, va venir Manolo Orantes, capità de l'equip espanyol de la copa Davis, i ens va demanar les estadístiques del jugador rus, el rival d'Arrese, per estudiar el joc a fer. Es veu que l'estudi va funcionar, ja que va guanyar en Jordi Arrese. Quan èrem a les pistes, passàvem molta calor, però a les sales de les instal·lacions, s'hi estava molt bé amb la refrigeració. Hi havia un circuit tancat de TV on es podien seguir diverses proves esportives.

En Jordi Nerín —que està fent el servei militar a Saragossa—, gràcies a fer de voluntari, s'estarà dos mesos a Barcelona: del 17 de juliol al 18 de setembre. Quins militars tenim, Senyor!

L'Antoni Nerín i Toboso, que ha fet de conductor de cotxe, o sia, de taxista, de la Família Olímpica, ens comunica:

— En un garatge del carrer Rosselló hi havia uns 400 cotxes aparcats, sempre al servei dels personatges olímpics: presidents, ministres estrangers o nacionals, àrbitres, jugadors o gent que formés part del Comitè Olímpic. Ens avisaven per ràdio per anar a recollir als hotels o a la vila olímpica el personatge de torn, i el portàvem a l'Estadi o a la instal·lació que pertoqués, o vice-versa. Vaig portar els guanyadors de la cursa de reileus 4 x

200 de natió, l'equip suec, medalla de plata, després de passar el control antidoping, que, obligatòriament, passaven tots els guanyadors i uns quants participants per sorteig. Des de les piscines Picornell i fins a la Vila Olímpica va durar la xirinola, traient banderes per les finestres del cotxe i fent gran escàndol tot i que ja era de nit. Estaven bojos d'alegria. Ha estat una experiència molt maca.

La Cecília Font i Revilla, que ha col·laborat al control d'accessos, ens fa saber:

— L'any 1986, quan s'anuncià que Barcelona acolliria els Jocs Olímpics del 92, ja em vaig apuntar de voluntària. Vaig fer uns cursets. Ens instruíren sobre la història de Barcelona i la de l'Olimpisme des de Grècia fins a l'era moderna. Ens passaven vídeos i diapositives. A mi em donaren la tasca de controladora d'accessos. He fet participacions actives al llarg d'aquests sis anys. El 1989, a la inauguració de l'Estadi amb la 5a Copa d'Atletisme, ja vaig fer de controladora. La nostra tasca era la de registrar la gent: mirar bosses i moneders i passar l'espasa magnètica.

Confiscàrem tres botelles de begudes alcohòliques, cosa que ens féu molta gràcia en ser la primera vegada que interveníem en aquestes tasques. També vàrem confiscar llunes de begudes i banderes, que no estaven permeses en aquells moments. Tot i la prohibició, entraren moltes banderes a l'Estadi. La gent se les embolicava al cos, sota les camises o els vestits. Dins l'Estadi, eren els policies qui les confiscaven. Després, durant els Jocs Olímpics, els controls eren diferents. Les banderes eren permeses, però no les begudes. Vaig estar 27 dies al Port Olímpic: de l'11 de juliol al 6 d'agost. Fou meravellós! Teníem contacte directe amb els atletes i l'ambient era maquíssim. Cada dia hi havia unes festes, que allò era massa, un «desfate total»! Molt dies vam veure el príncep Felip i fins podíem parlar amb ell. Si li parlaves català et contestava també en català, encara que amb un accent castellanitzat. La infanta Cristina també és molt senzilla i simpàtica. Moltes vegades deixaven la zona de VIPs i es passaven a la zona de voluntaris i dinaven amb nosaltres, el mateix que els atletes de tots els països. Han passat tantes personalitats amb les qual hem

Els voluntaris olímpics del Port, amb el príncep Felip i la Cecília Font

En Jordi Sousa amb M. Lensi, campió de trampolí

conviscut a estones, que m'agrada recordar-ho i estic molt contenta d'haver viscut aquesta experiència.

En Jordi Sousa i Masclans, que ha fet de socorrista aquàtic, ens participa les seves impressions:

— *Em vaig apuntar per a fer de voluntari amb el grup de tennis taula, però com que tinc el títol de socorrista, vaig passar-me a la secció de la Creu Roja per a treballar amb gent de la meua especialitat. Un mes abans dels Jocs vam fer un curs intensiu on fórem instruits sobre les tasques a fer. Em destinaren a la platja Olímpica de Nova Icària. Vaig començar l'11 de juliol. Dos dies abans de les competicions de salts, em traslladaren a les piscines de Montjuïc, ja que sóc socorrista en terra i també socorrista aquàtic. La tasca a realitzar era treure de l'aigua algú que es fes mal i que quedés inconscient. No va fer falta arribar a aquest extrem. Vam haver d'atendre un atleta alemany, un dels favorits. En principi, anava el primer, però va caure de planxa del trampolí de tres metres en una de les proves, i va acabar últim. A un nord-americà que s'havia de tirar de la plataforma de 10 metres, li va agafar rampa en una cama i*

caigué d'esquena. Va sortir tot sol de l'aigua, però calgué fer-li massatges. Va quedar penúltim. Vaig fer de socorrista en water polo a Montjuïc. No va passar cap incident, llevat dels cops que es donaven entre ells. Acabades les competicions de Montjuïc, vaig tornar a la platja de Nova Icària. Allí vam haver d'atendre molts banyistes que patiren picades de peixos aranya que s'amaguen a la sorra. Hi hagué un treballador de McDonald's que es va cremar. L'haguérem de socórrer. Dins del recinte teníem el nostre

departament per a canviar-nos i banyar-nos. Deixàvem la roba i ens donaven tovalloles olímpiques, que després tornàvem. Als menjadors, l'ambient era de gran festa: intercanvi de pins i samarretes... A les cinc de la matinada ja començaven els entrenaments dels atletes. Hi havia un negre de les illes Fidji que va córrer la marató, que es passava el dia sencera corrent per la sorra. Els boxejadors corrien també, amb xandall i jersei de llana, sota el sol aclaparador. Vaig fer amistat amb atletes mexicans i cubans, que em convidaren a viatjar al seu país, però no em pagaven les despeses. A la Vila Olímpica hi ha salons de video, de jocs, de bolera, i un bar musical anomenat Carioque. Discoteca per ballar a les nits. Els millors balladors eren els negres, que semblaven de goma. Els atletes diuen que han estat els millors Jocs Olímpics per a ells, perquè tot els sortia de franc. No tenien pas pressa de marxar de Barcelona.

El senyor Samaranch també ens ho ha dit, que han estat els millors Jocs Olímpics, però no ens ha donat un motiu tan prosaic!

Han estat els millors? Tant se val. Han estat els Jocs de Barcelona i n'hem quedat

contents tots plegats. El nostre jovent ha treballar més que mai! No esperava treure'n cap profit. Ha demostrat un gran esperit de generositat i d'amor al próisme. Tots estem orgullosos dels nostres voluntaris.

Per molts anys! Ara, a la conquesta del Jocs Paralímpics.

Dora Serra

esbart folklòric =====

Fi de curs i l'Olimpiada de l'Esbart

El passat diumenge 6 de juny fou un dia carregat d'emocions i d'actuacions per al nostre Esbart. Hi va haver sessió continua... Al matí, els grups Infantil i Juvenil van participar a la tretzena cloenda de Rodes d'Esbarts que aquest any tingueren lloc al Poble Sec. Es celebrava la festa de fi de curs de grups infantils i juvenils. Hi eren presents deu esbarts de Barcelona i la seva rodalia. El festival es va fer en una gran plaça a l'aire lliure, capaç d'acollir l'enorme quantitat de persones assistents.

Els grups infantils van actuar conjuntament, interpretant danses catalanes molt populars. Va ser molt vistós i simpàtic veure tants nens ballar plegats. Això és molt positiu, ja que els estimula i facilita la comunicació, la convivència i l'intercanvi. El nostre grup Juvenil va tenir una llúida actuació. Alguns dels seus dansaires passaran al Cos del Dans el proper curs.

A la tarda hi va haver, al Centre, el Festival de Fi de Curs. Tots els grups van demostrar la seva qualitat i progrés. Els aplaudiments es convertien en crits d'entusiasme quan

tothom es va assabentar que el Barça guanyava la Liga. Fou una festa rodona i es va agrair a tots els dansaires l'esforç i voluntat posats. Als Capdansers, les mestres: Pili González, de Preparatori; Joana Fernàndez, d'Infantil; Francesc Morte, de Juvenil; Roser Miró, de Pares; i al Mestre del Cos de Dansa i Director de l'Esbart, Francesc Miralles, se'ls va felicitar per la seva dedicació i treball realitzat.

Des del mes de març, els Cos de Dansa i algun dansaire juvenil han estat preparant amb molts d'altres Esbarts la seva participació a la cerimònia inaugural del Jocs Olímpics.

Per a tots ells, ha estat un gran honor i un record perenne actuar a l'Estadi de Montjuïc, davant de tants milions de persones. Van intervenir en l'escenificació del descobriment de la Mediterrània. Formaven part dels dansaires que estaven entorn del vaixell. Simbolitzaven l'escuma. D'altres feien d'ones i de mar fins a cobrir tot el camp. Per això el suro era molt gran: 3 m de diàmetre. El paper que feien era realitzar un anagrama especial que donava pas als monstres. La seqüència va durar uns vint minuts i la coreografia va tenir un ritme i disciplina molt encomiables.

Sí, els Jocs Olímpics han passat, les «estrelles» se n'han anat, però ara venen els Paralímpics. Faran menys soroll, però els atletes que hi participaran demostraran amb fets que encara que el cos té límits, l'ànima no! I segur que conqueriran metes inimaginables.

El nostre Cos de Dansa ha estat seleccionat per participar a l'acte inaugural dels Jocs Paralímpics, que tindrà lloc el dia 3 de setembre. Hi tindran un paper més estelar, ja que escenificaran amb altres tres esbarts, tot fent quatre colles, la popular i coneguda dansa «Ball de cintes».

Dansaire del nostre Esbart fent d'ona a la Descoberta de la Mediterrània

Després vindrà la Festa Major d'Horta, amb l'actuació del Cos de Dansa a la plaça de Santes Creus, on esperem retrobar-nos, passades les vacances.

I després... començarà el nou Curs, que confiem que sigui molt fructífer, que imperi la convivència i que porti moltes actuacions. Perquè així sia, volem dir en nom de la Junta que presideix la Sra. Maria Broch, que ens fan falta persones que puguin i vulguin entrar a la junta per fer entre tots un esbart més gran i digne de la seva història. Anim!

Albert

futbol sala =====

C.F. Montoliu-C.P. Horta

A primers de juny, en Jaume Font i Revilla ens va proposar a la secció de F.S. un doble enfrontament futbolístic contra els seus amics de Montoliu de Lleida: el primer partit es jugaria a Horta durant les festes de Sant Lluís, i el segon, a Montoliu, a primers de setembre, durant la Festa Major d'aquella localitat.

Ens va semblar perfecte i, ja que no hi havia cap més dia disponible, es va programar el partit d'anada per al dia 5 de juliol.

Tot estava decidit: al matí ensenyariem als nostres «rivals» les instal·lacions del C.P. Després, dinar de germanor al pati de can Solé, a base de pollastre a l'est (de can Torras). I a la tarda, el partit i celebració als Lluïsos.

Però el dia 1 de juliol en Jaume ens deixava per sempre, víctima de la cruel malaltia que patia des de feia més de tres anys.

Malgrat aquest trist fet, i d'acord amb els amics de Montoliu i la família Font, vam tirar endavant el partit i la resta d'actes previstos, com a homenatge al nostre amic, i, així, van jugar amb nosaltres molts amics d'en Jaume que no ho fan habitualment i es volien sumar a l'homenatge.

Va ser un dia molt emotiu, sobre tot, el llarg i dolorós minut de silenci que li vam dedicar. El resultat era el de menys, però ens va alegrar poder-li dedicar la victòria: 6 a 4.

A primers de juny, en Jaume, sense saber-ho, s'estava organitzant el seu propi homenatge pòstum.

Fins a sempre, Jaumet.

Toni Solé i Serra

En Julio Salinas amb en Jaume

El passat 19 de juny va haver-hi «festa» al bar Recó d'Horta. L'excusa era celebrar el títol de lliga i la Copa d'Europa del Barça, però el motiu real era donar una agradable sorpresa a l'enyorat Jaume Font i Revilla.

Gràcies als «contactes» i el bon saber fer d'en Pep Subietas, vam aconseguir que en Jaume veiés feta realitat una gran il·lusió: conèixer personalment el seu «ídol», en Julio Salinas. En Julio, assabentat de la

mostrar ser. Moltes gràcies, Julio.

Sens dubte, en Jaume va ser molt feliç aquell mati de juny, desgraciadament, un dels últims de la seva vida. Tots vam ser feliços per en Jaume, i guardem un gran record d'aquell dia, que ara ja sembla molt llunyà. Perquè, per més temps que passi, sempre conservarem, en un lloc privilegiat de la nostra memòria, la cara de felicitat del nostre amic.

malaltia d'en Jaume, es va portar meravellosament amb ell. Durant l'hora que va estar amb nosaltres estigué en tot moment pendent d'en Jaume, i li va regalar i dedicar una samarreta del Barça.

Si molts de nosaltres ja admiràvem en Salinas pels seus èxits esportius, ara l'admirem com a persona, com a l'extraordinària persona que ens va de-

Ara ja no podem donar més sorpreses a en Jaume, perquè el dia 1 de juliol de 1992 ens va deixar per sempre. L'enyorem i el recordem, i crec sincerament que recordar el seu somriure ens ajuda a ser una mica millors.

Un dels molts amics d'en Jaume

entrevistes =====

Angel Joan i Lapeira

Nascut el 5 de setembre de 1927, Angel Joan i Lapeira és actualment el soci núm. 26 del C.P d'Horta.

Mentre l'Angel atén els clients que entren a la seva botiga «Legna», atrets segurament pel cartell de: «Liquidación total. Grandes rebajas», ens explica les seves vivències i els seus records.

— *Comencem pel capdavant, o sia pel present. Què faràs d'ara endavant, sense botiga?*

— Si sabessis com espero la jubilació! En tinc tantes, de coses per fer!

— *O sia que deixaràs de treballar per «treballar» més.*

— Em dedicaré als meus molts hobbies, sobretot al col·leccionisme.

— *Ets col·leccionista? De què?*

— De tantes coses, que us faria riure i tot. Col·lecciono segells, monedes, llibres, cap-i-cues... Tinc una petita col·lecció d'instruments musicals de diferents punts del planeta. Per exemple: una balalaica russa; un violí d'una sola corda, la caixa del qual és la closca d'un coco, africà; una flauta d'encantar serps, de l'Índia...

— *On pots trobar aquestes meravelles?*

— Els instruments els he adquirit als països d'origen. He viatjat molt. Sempre

procuro connectar amb la gent autòctona i conèixer la seva història, els seus costums, la seva manera de viure. He trepitjat la zona polar nòrdica. Hi vaig arribar amb un helicòpter. Ara m'agradaria anar a l'Antàrtida. Hi aniré! També vull visitar Austràlia.

— *Benvinguda sia la jubilació! Què passa amb la col·lecció de caps-i-cues de bitllets de tramvia de la qual m'has parlat? Aconseguiràs el miler?*

— Me'n falten disset. Però ja els trobaré.

— *On els trobaràs?*

— Als Encants o al mercat de Sant Antoni. És qüestió de paciència i de constància.

— *Hi ha parades per a fer intercanvis, com a la plaça Reial?*

— Els dilluns, dimecres, divendres i dissabtes pots trobar-hi de tot i fer-hi les transaccions més impensables. Espero aconseguir-hi els disset cap-i-cues que em falten. Vaig començar la col·lecció l'any 1941. També tinc una col·lecció de llibres de butxaca que en deien «llibres pulga» pel seu petit tamany d'uns 12 x 10 cm, que pots portar a la butxaca tranquil·lament.

— *I quina mena de llibres són? Historietes il·lustrades?*

— No, no! Són llibres normals de tota mena de temes: novel·la, poesia, assaig, filosofia... Mira: hi ha, per exemple, el Quixot en dos volums. Aquesta col·lecció, la tinc completa.

— *Quan vas pel món, fas fotografies?*

— Filmo. Filmo tant a l'estranger com a

casa nostra. Per exemple, guardo una pel·lícula llarguíssima que vaig anar filmant mentre duraven les obres de construcció del metro. Des que començaren fins a la posada en marxa.

— *Ets caminador?*

— Molt! Després de dinar, cada dia surto a fer la meua caminada. No m'agrada fer migdiada. Aprofito les hores tranquil·les per a patejar-me Horta i els seus entorns. Acostumo a anar sol. Sóc contemplatiu.

Els caps de setmana vaig amb la família a la casa que tenim fora de Barcelona i allí dedico el temps al jardí, que també és una feina que m'apassiona.

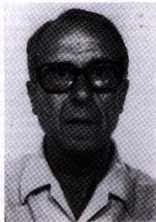
— *Em sembla que et faltaran hores per a fer tantes coses. Per molts anys i bona salut per a poder gaudir de la jubilació! Ara que ja hem fet un repàs al present i al futur, caminem cap al passat. Per què ets soci dels Lluïsos?*

— Per tradició. El meu avi n'era soci des dels primers temps de la fundació d'aquesta entitat. Quan jo era petit, ja m'hi portava cada diumenge a fer el vermut amb una oliveta. A la tarda, l'avi jugava al subhastat i jo corria per la Casa amb la meua colla, jugant, o anant al Local a veure cinema o al teatre.

— *Per tant; si l'avi era soci, també ho devia ser el pare i, naturalment, els néts.*

— Així és. I no penso donar-me de baixa encara que no sigui un visitant assidu. Jo sóc soci de gairebé totes les Entitats del barri. Sóc un hortenc de soca-rel. M'agrada col·laborar a tot arreu i ser amic de tothom.

— *El teu pare era «el Vigilant d'Horta», oi?*

— L'avi i el pare foren vigilants nocturns.

— *Què feia un vigilant.*

— Cada nit voltaven pels carrers del barri per vigilar que tot estigués en calma. Acompanyaven algun noctàmbul fins a casa seva; despertaven els matiners que ho sol·licitaven; guardaven les claus d'algunes torres i, així, podien obrir els barris dels grans patis o jardins per donar-hi una ullada. Quan feien la ronda pels carrers anaven donant cops de bastó a la vorera, un bastó anomenat «xuxo» (chuzo). Portava la punta folrada de ferro. Tothom podia sentir els cops i saber on es trobava el vigilant. Quan es va acabar la guerra, l'any 39, els donaren la feina de cobrar l'import del «plato único». Cada família havia de pagar l'import del tiquet de 5, 10, 15, 25 o 50 cèntims mensuals. Això va durar fins a finals del 1941, a tot estirar.

— *Tu vas néixer aquí, a Horta?*

— Sí. Al carrer Campoamor. Els avis eren els masovers de can Julià. Els pares hi van viure fins que jo tenia quatre o cinc anys. Aleshores ens traslladàrem al carrer Ribero. Després visquérem al carrer Chapí. De primer, al número 63; després, al 78, i, ja de casat, al número 9. Ara visc al carrer Lisboa.

— *Vas anar a l'escola dels «Hermandades»?*

— Sí. Fins la guerra, que llavors anava al convent de les Dominiques del carrer Campoamor, que, com pots suposar, no regentaven les monges en aquella època. En dèiem el col·legi republicà. Cada dia ens donaven esmorzar: un got de llet en pots i un tros de pa tan bo com si l'haguessin pastat els àngels.

— *Quan hi havia bombardejos, on anàveu a refugiar-vos?*

— Normalment, al refugi de can Ramis. Eren uns camps d'ametllers que pertanyien a la casa de pagès.

— *On era can Ramis?*

— Més o menys, on ara hi ha uns pisos que fan xamfrà entre Sant Bernabé i Eduard Toda. Els camps d'ametllers i entrada del

refugi eren on ara hi ha la piscina coberta de l'Horta i els pisos de la cantonada del carrer Rectoria. Quan entràvem o sortíem del refugi, sempre aprofitàvem per a robar ametllons. Com ens escridassava el masover de can Ramis!

— *Qui eren els teus companys d'aventures?*

— De companys, n'hi ha una llarga llista. Potser els més de la colla eren: en Jeroni Bonany, l'Albert Roig, en Jaume Llobet, l'Andreu Cortés de can Quiquet, en Ramon Font, en Josep Dordal i en Josep Comas.

— *Quina era la manera d'esbargir-se?*

— Les grans «gamberrades» eren les guerres de pedres per entre els garrofers del turó de la Peira. Organitzàvem partits de futbol. Més grans, ens dedicàvem al bàsquet. Jo vaig jugar poc temps amb l'equip dels Lluïsos. Em vaig passar a l'equip de l'Horta. Les festes, anàvem al Local a veure cinema o als Lluïsos a veure teatre. Vaig sortir molts anys a La Passió a fer-hi de poble. Hi feia també els dos lladres. Erem quatre titulars que ens anàvem turnant els personatges: ara el lladre bo, ara el lladre dolent: en Francesc Vintrolà, en Jeroni Bonany, en Joan Barnet i jo. Quan no teníem feina a l'escenari, baixàvem al soterrani a jugar al subhastat. El director, en Paco Toboso, sempre ens havia d'escridassar perquè fèiem massa rebombori.

— *Comences a treballar i...*

— Als catorze anys vaig entrar d'aprenent als magatzems Santa Eulàlia. Volia aprendre un ofici i ho vaig aconseguir: camiser. Als disset anys ja tallava a casa pel meu compte, després que plegava del taller de Santa Eulàlia. Treballava amb gran delit i veritable vocació. Els dissabtes al vespre, quan passaven els amics per davant la finestra de casa, al carrer Chapí, i em veien tan enfeinat, m'escridassaven: «No treballis tant, que t'has de morir!» Però jo ho feia de gust, m'agradava. Encara m'agrada. Vaig treballar a Santa Eulàlia fins a finals del 56. Aleshores vaig obrir

aquesta botiga i dos anys més tard la d'aquí al costat. A part, sempre he tingut clients de camises a mida.

— *Has fet moltes camises per a artistes?*

— La majoria de clients era gent de teatre, tant actors com espectadors de luxe. Feia i faig la camisa per anar acompanyada de jaqué, d'esmokey o de frac. També la camisa tipus cubana amb farvalans. Camises per a distresses de carnaval i la camisa estandard però feta a mida. El fet d'haver-me format a Santa Eulàlia i haver-hi treballat tants anys em va obrir moltes portes i aconseguir una gran clientela.

— *Encara es continua fent la camisa a mida?*

— Sí, però hi ha molts pocs talladors en l'actualitat. És un ofici que s'està perdent. Els que s'hi dediquen tenen feina llarga i ben pagada. Però avui dia, gairebé tot es fa estandard.

— *I ara, per a tu, amb la jubilació, s'ha acabat les camises i la botiga. Ara a recórrer els Encants a la recerca de material per a les teves col·leccions! Diuen que han de desaparèixer de la plaça de les Glòries?*

— Sí. Ja fa temps que estan avisats. Però aniran a raure en un altre lloc. Es rumoreja que per aquí a Horta. Tal vegada en l'espai que ocupaven les bombones de gas. Són rumors, solament. També s'especula amb els terrenys que encara queden a la Teixonera, davant de la Residència Sanitària.

— *Quan es rumoreja, alguna veritat hi deu haver. L'adagi castellà diu: «Cuando el río suena, agua lleva». En català ho diem amb més duresa: «Quan els gossos lladren, alguna cosa senten». Donem temps al temps i veïem què passa.*

— Ha carviat tant el nostre barri! I gràcies a Déu ha millorat força!

— *Bé, Angel. Ens ha agradat molt poder tenir una xerradeta amb el soci núm. 26. Si vols dedicar unes paraules als teus consocis, coneguts i desconeguts...*

— El meu pas pels Lluïsos em va servir

per a fer-hi molts bons amics. Hi vaig aprendre moltes coses bones: moral i respecte. N'estic molt agraït. Desitjaria que el nombre de socis creixés any rere any i que aquest esperit d'amistat i germanor perdurés per sempre.

— *Tots ho desitgem.*

Dora Serra

teatre =====

Sopar teatral i record emotiu

La Junta Directiva dels Lluïsos va tenir l'atenció de convidar-nos a un sopar al «restaurant» de la Casa —sala de ping-pong— el passat 10 de juliol, a tots els components de l'equip teatral —i a llurs parelles— que intervingueren en la representació de la comèdia *D'aquesta aigua no en beuré*, que fou reestrenada el dia de Sant Lluís.

Fou una vetllada simpàtica i emotiva, ja que gràcies al «passi» de fotografies antigues, es revisqueren moments històrics de tota mena.

Acabat el sopar, una colla d'esportanís amenitzaren el sobretaula amb un recital de versos i un seguit d'acudits que feren riure fins els més seriosos. Actrius i actors ens demostraren una vegada més l'excel·lència dels seus dots teatrals. «Geni i figura...» o, com diu un adagi castellà: «Qui tingué, retingué i guardà per a la vellesa». Però no parlo pas de gent vella, sinó de gent gran.

La part més emotiva fou el record que es feu de tota aquella gent que ens han precedit en la història del teatre dels Lluïsos. Actrius, actors, directors, tramoistes, electricistes, «extres». Una llarga llista, que adjuntem seguidament, i que podeu ampliar, segurament, amb els que vosaltres coneguéreu i que ens vam oblidar en aquells moments:

Josep Aragall, Joan Bonany, Jeroni Bonany, Miquel Bonet, Anton Casas, Josep Colominas, Aurora Delgado, Jaume Font, Agnès Gálvez, Manel Gausachs, Lluís Homar (pare), Montserrat Homar, Lourdes Nerín, Andreu Olivé, Assumpta Puig, David Ribó, Ramon Ribó, Ramon Roca, Josep Saló, Ferran Solé, Esperança Toboso, Ferran Toboso, Josep Urdeix (pare), Francesc Vendrell, Ricard Vendrell, Conxita Vila...

Tinguérem una pregària per a tots ells.
D.S.E.

esports =====

12 Hores de l'Esport

Com cada any, l'equip de **futbol sala** i la gent del **café i tennis taula** vam participar a les **12 Hores de l'Esport** al Club de Tennis Horta, organitzades per la Coordinadora d'Entitats.

Hi anàrem preparats per a fer el millor paper possible. Fou un semi-èxit. Els nostres participants van quedar segons en quatre de les set modalitats d'esport: *petanca*, *botifarra*, *frontó* i *tennis*, mentre que en *dòmino*, *futbol sala* i *billar* van fer un paper més discret.

Les entitats participants eren Tennis, Foment, Ateneu, Unió Esportiva, Centre Comercial, Mercat i nosaltres.

Aprofitant que jugàvem tot el dia, vam fer un dinar entre tots, convidats pel Centre. (Moltes gràcies a la Junta.)

Els participants d'aquest any han estat:
Botifarra: Florian Moreno i Xavier Solé.
Dòmino: Jaume Font, Francesc Badia i Jordi Nerín.

Petanca: Frutos Garcia, Antonio Mesa i Armand Jara.

Billar: Angel Sabadell, Ivan Febre i Jordi Cortiella.

Tennis: Albert Maimó i Josep Mora.
Frontó: Enric Sánchez i Joan Carles Pérez.

Futbol Sala: Roger Serra, Carles

Palmero, Antonio Trinidad, Eduard Pros, Joan Basco, Robert Moliner, Xavier Lahera, Victor Capell, Josep M. Sobietas, Sebastià Pedret, i Toni i Pere Solé.

Va fer de mànager Angel Sabadell, vocal de Joventut. Aquest any, per entitats, vam quedar els quarts.

Pere Solé i Serra

Escacs 92

El 24 de maig es va celebrar el 3r Campionat d'Escacs Infantil per a nois i noies d'entre 12 i 15 anys. La competició fou molt renyida, ja que el nivell dels participants era bastant semblant.

Les partides eren de 15 minuts de temps per a cada jugador. Els 8 finalistes van ser:

Joan Ginès, 8è;
Joan Mir, 7è; Albert Callés, 6è; Joan Font, 5è; Sergi Velasco, 4rt; Thaïs Orellana, 3a; Raül Villa, 2n; Sergi Vila, 1r.

Agraïm les copes cedides per La Caixa i el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, i donem les gràcies a l'Ateneu Hortenc, a la Junta, a tota la gent que ha col·laborat a dur a terme el campionat.

També agraïm la col·laboració del Sr. David Serra i Rebassa, jugador de preferent i soci de la casa, que ens va assessorar tècnicament, abans i durant la realització del torneig, i que, un cop acabada la competició, va jugar unes simultànies contra tots els participants. Resultà victoriós en totes les partides.

Aficionats escaquistes, us esperem l'any que ve.

Pere Solé i Serra

Torneig de St. Lluís 92

Els resultats del Torneig Social de Tennis Taula celebrat durant les festes de Sant Lluís d'enguany foren:

Categoria Absoluta:

Campió, Xavier Solé; *Sots-campió*, Pere Solé.

Categoria Infantil:

Campió, I. Granero; *Sot-campió*, Raül Garcia.

12 Hores Federats Open «A»:

Campió, Carles Sala; *Sots-campió*, Florenci Grau.

12 Hores Federats Open «B»:

Campió, Josep Mora; *Sots-campió*, Josep Magrans.

Els que esteu interessats a jugar a Tennis Taula la propera temporada, informeu-vos com més aviat millor al Centre.

En els Jocs Paralímpics, hi haurà la participació d'un dels nostres jugadors: en Francesc Xavier Vélez, així com la de tres àrbitres i de tres voluntaris olímpics.

Grand Prix Scalextric 92

Un bon dia la secretària del Centre ens va agafar, a l'Ernest i a mi, i ens va preguntar: «¿Quan fareu una altra cursa d'escalètric?» Resposta: «El dia 28 de juny». Dit i fet!

Feia cosa de tres anys que havíem fet l'última cursa, i era lògic que n'organitzéssim una altra durant un dels anys més famosos de la història de Catalunya: el 1992, Any Olímpic. Any que, per primera vegada —i esperem que per última—, una dona ha assolit la presidència del Centre Parroquial d'Horta. (És broma, eh!)

Semblava que en coincidir això de l'any, la nostra pista «digna de qualsevol dissenyador de cinturons de ronda, també patiria els inconvenients que un gran ciutat

(entitat) pateix per a poder celebrar un gran esdeveniment històric com les XXXV Olimpíades (Grand Prix Scalextric). Inconvenients com ara: infraestructura, pressupostos, organigrama, habitatges, serveis socials, protecció, voluntariat, pactes de catalanització, jutges de pista i el que sembla que tingué menys importància per al capitost de la política: els participants.

A diferència d'altres comitès, nosaltres acceptàvem participants de totes les nacionalitats possibles, professionals o no, «dopats» o no, sempre que tinguessin més de quinze anys i que el seu cotxe fos de sèrie de la casa Scalextric, tret dels tipus TCR i SRS.

Si el COOB té una figura de delegat per resoldre els problemes, la nostra gran Entitat té un Vocal de Joventut: el Sr. Angel Sabadell. Gràcies a la coordinació de l'Angel amb la secció de Tennis Taula (on es va celebrar el campionat) i amb la Junta (que va pagar les despeses), tot va sortir perfecte. La pista (és a dir, el cinturó) va aguantar la fluïda circulació en tot moment; els conflictes de catalanització es notaren per la seva absència —tot ho vam dir en català, naturalment—. En fi, un èxit més que la nostra modèstia habitual ens obliga a rebaixar.

Van participar un total de 10 parelles, és a dir, 20 concursants. Les curses duraven 10 minuts (5 per pista) i les sortides de pista van ser abundants, però en la majoria de casos els nostres voluntaris posaven ràpidament el cotxe a la seva pista. La majoria de curses foren molt renyides gràcies a la perícia dels pilots. Al final, es van classificar per a les semi-finals els concursants Víctor Valls-Ernest Sitjà i Josep M. Subietas-Xavier Mosquera.

La cursa per als llocs 3r i 4rt la guanya l'Ernest per una volta d'avantatge i en Víctor queda 4rt.

I comença la gran final. Són deu minuts de tensió o nerviosisme. La perícia dels pilots es increïble; ara tu, ara jo. S'acaba el temps, guanya en Xavier per gairebé tres

voltes d'avantatge, i en Josep queda segon.

L'Ernest lliura els premis i, acte seguit, la Junta es torna a marcar un detall: un petit pisolabis al cafè. (A veure si el COOB es marca un de semblant amb els barcelonins.)

Ple d'eufòria, el guanyador decideix fer-se soci de la casa. *Chapeau!* Ja en falta un menys, per als 1.000 socis. Seguint l'eufòria, decidim que per la Festa Major

d'Horta 92 farem una altra cursa: neix el 1r Grand Prix Scalextric «Ronda de Dalt-Túnel de la Rovira», que, modèstia a part, serà un èxit sorollós.

La pròxima cita, el diumenge 20 de setembre de 1992.

La direcció:

Pere Solé i Serra

records d'altres temps ===

Capítol XXXIII

Domènec Mercader i Fàbregas

Recordem avui la figura d'un home bo, afable, eminentment virtuós, en Domènec Mercader i Fàbregas, forjat en l'escola del doctor Codina, del Centre de Sant Pere Apòstol de la parròquia de Sant Pere, on va ser catequitzat i fou després catequista i rellevant actor de teatre. President que fou dels Lluïsos d'Horta durant dotze anys, en dues diferents etapes, el qui més temps ha presidit l'entitat, llevat d'en Ferran, si més no durant l'actual segle, tota vegada que del XIX en tenim poques referències.

El senyor Mercader va néixer a Barcelona el dia 8 de desembre del 1884. L'any 1909 va contraure matrimoni amb la Rosa Camps; en nasqueren dotze fills, tres dels quals visqueren només unes hores o dies. Els nou que es feren grans responen als noms de Josep, Carme, Tresa, Assumpta, Ignasi, Xavier, Montserrat, Angels i Eulàlia.

Don Domènec tenia una indústria de tints de poca envergadura al carrer Cortinas, que després va

traslladar al carrer del Dos de Maig, molt ampliada, i que arribà a assolir apreciable importància.

L'any 1923 la família vingué a viure a Horta, a la torre que s'havien fet construir al carrer Chapí, núm. 66, avui 80. La primera cosa que faria el senyor Mercader, cristià fins al moll dels ossos, de fe sòlida, seria visitar el rector, mossèn Miquel Pujol, per posar-se incondicionalment a la seva disposició. El fill gran, en Josep, ingressà a la Congregació de la

Immaculada i a l'Esbarjo Catequístic, ambdues activitats creades i dirigides per mossèn Carles Oller. El senyor Mercader no faltava mai als espectacles que s'hi donaven, independentment que fossin per a persones grans o per a criatures.

Arribà el dia que mossèn Miquel posà a prova la fidelitat del senyor Mercader. Dues situacions coincidents ho feren possible: la tensió que existia entre els Lluïsos i l'Esbarjo, i les dificultats que tenien els primers per trobar la persona idònia que volgués fer-se càrrec de la presidència. Mossèn Miquel, amb la seva reconeguda diplomàcia, aconseguí que els Lluïsos acceptessin com a president el senyor Mercader, que ni tan sols n'era soci, i que ell acceptés sense badar boca la inesperada suggerència —que per a ell era una ordre— de mossèn Miquel. Això passava a començaments de 1926. Milloraren les relacions amb l'Esbarjo, fins que aquest tancà les por-

tes uns mesos després, en ser traslladats de parròquia mossèn Carles, i als Lluïsos s'inicià una etapa de pau i creixement.

Un dels primers acords de la nova junta va ser procedir a les importants obres a l'escenari i a la sala —de les quals s'ha informat repetidament en aquesta secció— que es remataren amb la inauguració del dia de Sant Josep del 1927. En aquelles obres, el senyor Mercader hi treballà com el que més, de nits, en l'extracció de la terra per a construir el soterrani de l'escenari i donar pendent a la sala.

El senyor Mercader va ser reelegit per dues vegades i deixà la presidència a començaments de 1933.

Durant el seu mandat no es prengué mai un acord sense que abans no hagués estat sotmès a l'aprovació del reverend consiliari. Independentment de les obres realitzades, el més transcendent al que ocorregué durant la seva activitat, fou una apreciable augment de la vida

espiritual de l'entitat i el ressorgiment de l'Orfeó, per al qual aconseguí la direcció del seu cosí, l'eminent organista Josep M. Roma; ell mateix, molt aimant de la música, cantava a l'Orfeó, com també la majoria dels seus fills.

Pel Nadal del 1930, als deu anys, l'Ignasi, que tenia una veu d'àngel,

interpretà el paper de la Verge Maria de *L'Estel de Natzaret*, sense que ningú no es decidís a rebutjar-lo per curt de talla. El 1932 i el 33, en presentar-se el «problema de la Mare de Déu» —a què ens referíem en aquesta secció del Butlletí núm. 25—, l'Ignasi tornà a fer el paper, amb no gaire entusiasme, però, contràriament al que dèiem en l'esmentat butlletí, no pas coaccionat pel seu pare ni per ningú, sinó perquè, malgrat la seva curta edat en aquell temps, considerava, com el seu pare i mossèn Miquel, que no havien d'actuar conjuntament persones d'ambdós sexes a l'escenari dels Lluïsos. Queda feta la

El senyor Mercader, amb quatre dels seus nets, fills de l'Ignasi.

rectificació. (Però no em negaràs, amic Ignasi, que hi posaves una cara d'entremaliat que enamorava però que no convidava pas al recolliment ni a la meditació.)

El senyor Mercader deixà la presidència el 1933, i fou substituït per en Ramon Ribó.

Hem de fer esment de l'increïble

comportament de la família Mercader durant la guerra incivil. El senyor Domènec no tenia pas cap ideologia política, però no dubtava a afrontar perills per tal d'ajudar persones que estiguessin en dificultat. De bon començament ja va ser detingut quan intentava portar a lloc segur dues monges del convent de les Mínimes, de les quals no se'n va saber res més. Recordem una nit —devien ser les dues de la matinada— que sentírem com es parava una camioneta (la casa dels Mercader i la nostra estaven davant per davant) i com, entre la xerrameca dels ocupants, es carregaven els fusells; després de presenciar com llençaven objectes al carrer, veiérem sortir el pare de família rodejat de quatre valents amb escopetes que el feren pujar al vehicle i se l'emportaren. Gràcies a Déu, tornà a les poques hores, prèvia intervenció d'un veí que, amb tot i ser molt de la flamarada, se sentia atret per la bonhomia del senyor Mercader. A la casa hi havia quasi sempre un, dos i fins i tot tres camuflatges, mentre no els sortia un lloc més segur. Can Mercader va ser la parròquia clandestina del barri on es deia missa, es visitava el Santíssim, i hi acudien els feligresos de més confiança.

Els esdeveniments de can Mercader en temps de guerra acaben amb una extraordinària representació de *L'Estel de Natzarè* pel Nadal del 38, a les golfes de la casa, a càrrec dels jovenets als qui no havia arribat la movilització. A remarcar que l'Ignasi canvià el paper de Maria pel de dimoni gros; no és el mateix.

Acabada la guerra, mossèn Miquel nomenà a dit la primera junta que havia de procedir a la posada en marxa de l'entitat i a la primera reconstrucció provisional. No cal dir que el seu home de màxima confiança, don Domènec Mercader, en va ser el president. Poc després, ja presidia la Lliga de Perseverància, l'Adoració Nocturna i els Homes d'Acció Catòlica. La seva segona etapa presidencial durà fins al 1945, rellevat pel meu germà Ferran, després que en diverses ocasions havia manifestat

al reverent consiliari el seu desig de deixar el càrrec a causa de les seves moltes ocupacions. Durant aquesta presidència es feu la reconstrucció del teatre i aconseguí novament la reaparició de l'Orfeó, aquesta vegada dirigit per en Jordi Llongueres i posteriorment per l'Angel Colomer. Com a fets transcendents veié la presentació de *La Passió* i el naixement de la revista *Ideal*. Diem «veié» perquè, en honor a la veritat, poca va ser la seva intervenció en una cosa i en l'altra; ell sempre vigilava que tot anés d'acord amb la ideologia del Centre, constantment en contacte amb el consiliari.

Pare i fills havien actuat preferentment a l'Orfeó. Quant al teatre, recordo haver vist la Carme en un paper, molt ben jugat per cert, de *La Ventafocs*, l'any 1927. L'Ignasi i en Xavier, molt petits —tenien vuit i sis anyets—, representaren els papers de dos germanets a l'obra *Embolica que embolica* el 12 d'agost del 1928. Després de la guerra, en Xavier representà alguns papers amb molt d'encert, mentre l'Ignasi, tot un artista, enriquia l'entitat amb magnífics decorats, en companyia d'en Francesc Casademunt, qui després seria el seu cunyat en contraure matrimoni amb l'Àngels. Les germanes Tresa, Assumpta i Montserrat són monges; la primera ha estat fins fa poc la Mare Superiora de les Hospitalàries de la Santa Creu, i les altres dues són monges de clausura.

L'any 1951 els senyors Mercader es traslladaren al centre de Barcelona, al carrer Gravina, on ara viu la Carme, i després al carrer del Consell de Cent, on don Domènec morí el 1961, precisament el dia de Sant Lluís. Tenia setanta-set anys.

La casa del carrer Chapí va quedar ocupada per en Xavier amb esposa i fills; per en Xavier, que és justament l'únic dels germans que ja gaudeix de la visió de Déu. La seva vídua, la Tresa Terrats, és l'única representació de la família Mercader que ens queda en el Centre, on actua en la secció de Manualitats. Que sigui per molts anys!

Hem volgut recordar amb gratitud i reconeixement la figura de qui fou durant dotze anys el nostre president i també — per què no — a tota la família Mercader, que tant representà en la vida dels Lluïsos i també de la Parròquia. Al Cel siguin en Xavier, l'amic desaparegut; el president Mercader, tot un senyor, i la seva esposa Rosa, tota una senyora.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

excursionisme =====

Sortida núm. 48

Boí i Vall d'Aran

Nou refrany: *Abans d'anar d'excursió cal telefonar a en Picó.*

Dissabte 6 de juny de 1992. — Iniciem la sortida pel cinturó del Litoral per contemplar la Vila Olímpica, i al peu de Montserrat parem per a esmorzar, mentre tothom es pregunta si ens plourà o no. Entre núvols i comarques arribem a Boí, i els cotxes tot terreny preparats i sense por de la pluja ens condueixen cap al Parc d'Aigües Tortes, on podem gaudir del contacte amb la natura i la bellesa del paisatge.

Retornem a Boí per dinar i tot seguit continuem el camí, entre gotetes i nuvols, fins a Viella. Ja un cop instal·lats a l'hotel, comença la descoberta de la capital de la Vall d'Aran. Cal dir que la pluja es manté a la reserva, però durant la nit es transforma en neu al cims.

Diumenge 7. — Surt el sol, tothom ho celebra i, després d'esmorzar, ens endinsem per les muntanyes. A destacar: l'indret anomenat Güells d'Eth Joèu (Ulls del Jueu), prop de l'Artiga de Lin, un naixement d'aigua procedent del pic de l'Aneto, que s'enfonsa a la terra a la vall de Benasc, travessa la muntanya i surt a la

vall d'Aran pels esmentats «ulls del jueu».

A la tarda anem al Pla de Beret, a l'altre extrem de la Vall, on veiem les pastures de cavalls que ens miren despreocupats. A Salardú i davant la façana de l'església de Sant Andreu, del segle XII, i com a bons minyons, ens fem la foto de record. A Viella de nou, per sopar i veure futbol televisiu. El Barça és campió de Lliga, els *periquitos* se salven i el Madrid *la palma*. Ens mirem la cervaila amb la gresca corresponent.

Dilluns 8. — Amb puntualitat i després d'esmorzar, ens dirigim cap al Port de la Bonaigua, de 2.100 m d'alçada, frontera natural entre les dues valls, la d'Aran i la d'Àneu. Durant el descens, s'aprofita una aturada tècnica per fer fotos i recollir floretes.

A Esterrí d'Àneu tota la colla també fa la paradeta tècnica per estirar les cames, visitar el poble i comprar records. Continuem el camí ja fins a Espot i, com que es pot, es visita tot l'indret, botigues incloses.

Després de dinar comença el retorn. Agraïm la col·laboració desinteressada de les Obres Públiques, ja que gràcies a estar tallada la carretera de la Pobla de Segur podem gaudir de passar del Pallars a l'Alt Urgell, travessant el Port del Canto: la seva panoràmica entre les dues comarques és molt bonica. I després de Ponts, darrera parada, entrem a Horta per la Ronda de Dalt.

Un altre refrany: Si voleu viure i ser feliços, aneu d'excursió amb els Lluïsos.

Ja.U.Met

Sortida núm. 49

El petit tren groc de la Cerdanya

El dissabte 27 de juny del 1992, com altres anys en arribar aquestes dates, es dedicà la darrera sortida turística de la

temporada a la secció de Manualitats, honorant i regraciant la tasca de les que, fent de mestres, han dedicat el seu temps de lleure a ensenyar tot el que saben a les altres companyes.

En aquesta ocasió, la sortida va arribar fins a fora de les nostres fronteres (?) i vam fer un bell recorregut per les comarques germanes de l'altra banda del Pirineu.

Seguint l'anomenat Eix del Llobregat, passem per trams recentment oberts, per tal de no haver de creuar, com fins fa poc, poblacions com Puig-reig, Berga, Guardiola, etc., que fan que la marxa s'hagi d'interrompre a causa dels semàfors. Travessem el túnel del Cadí, sortim a la Cerdanya, passem pel costat de Puigcerdà, traspassem la frontera i seguim fins a la Tor de Querol on pujem al *petit tren groc de la Cerdanya*.

Aquest tren ens fa fer un bell recorregut de la Cerdanya avui francesa, passant per la Guingueta (Bourg-Madame), Osseja, Sallagosa, Font Romeu (on hi ha les instal·lacions, diuen que les primeres, del complex solar, que, recollint mitjançant uns grans miralls els raigs del sol, produeix una força elèctrica capaç de fondre metalls), i el Coll de la Perxa, i seguint el curs del riu Tet, endinsant-nos en el Conflent, per arribar a Montlluís, Fontpedrosa, Oleta i Vilafranca del Conflent, amb la visió del mont Canigó ple de congestes de neu, que ens porta el record de mossèn Cinto i les muntanyes regalades, que tot l'estiu floreixen, primavera i tardor...

Després de dinar a Vernet, passem per Prada i ens ve a la memòria el nostre benvolgut Pau Casals, que tant va contribuir, amb la seva obra, a fer que el món conegués Catalunya.

Continuem cap a Perpinyà, tornem a passar la frontera (aquest cop per la Jonquera) i seguim l'autopista que ens porta a casa.

Tots aquests territoris visitats, que ens havien pertangut, es van perdre per culpa

del famós Tractat dels Pirineus, que es va signar a l'illa dels Faisans, prop d'Irún, el 7 de novembre del 1659. En virtut d'aquell tractat, França retornava a Espanya les ciutats ocupades per ella a Flandes, i Espanya cedia a França els comtats del Rosselló, Capcir, Vallespir, Conflent i part de la Cerdanya. Al mateix temps, l'exèrcit francès evacuava tota la resta de Catalunya (inclosos la Seu d'Urgell, Roses i Cadaqués, que havia intentat tossudament de quedar-se, posant la frontera al Cadí).

En Pau

col·laboracions espontànies =====

Un bon barceloní

L'altre dia a la tarda tornava cap a Horta amb la motoretta. Com sempre, el fatídic semàfor del passeig Maragall/Tajo me'l trobo vermell. Com a bon motorista que sóc, el respecto. Al meu costat es para un turisme BMW (penso: «Renoi, quin cotxàs!», pendent del maleït semàfor). Noto que el co-pilot del BMW em crida. Com sempre, miro a l'altra banda per veure si realment em criden a mi (no m'agrada fer el ridícol; ja m'ha passat algun cop), i hi veig un ciclista també pendent del semàfor. El co-pilot em torna a cridar. Efectivament, és per a mi. Penso: «Què deuen voler aquests, ara, si jo no he fet res?».

Sorpresa. El BMW és un cotxe estranger (els ocupants també). Mig en anglès, mig en castellà, em demanen per anar a agafar l'autopista de Girona (de peatge, naturalment). El meu primer pensament és: «¿i si els envio a l'autopista de Tarragona (també de peatge, és clar)?» Però penso que no estaria bé. De sobte, els ulls se m'obren de bat a bat: veig amb gran alegria que el co-pilot no és cap co-pilot, que és una co-pilota, i quina co-pilota, tu!: rossa, ulls blaus verdosos, d'uns 24 a 27 anys, de molt bon veure, vaja. Els atenc

xapurrejant el meu còctel d'anglès, català, francès i castellà (no sóc gaire àgil amb els idiomes, com es pot notar), tot indicant-los el camí cap a la ronda de dalt (fer-lo és fàcil, però explicar-lo en dialecte inintel·ligible per a les dues parts, és molt complicat), decideixo guiar-los personalment amb la moto, tot pensant «amb tu, maca, fins a Girona vaig», al mateix temps que em fixo en la resta d'ocupants del cotxe. El xofer, el típic estranger «catxas» bigotut i ben plantat, al darrera n'hi ha un que dorm i un noi i una noia.

Després d'haver tingut temps suficient de prendre un cafè i netejar-me les sabates, el maleït semàfor es posa verd. Jo arrenco el primer, el cotxe em segueix, arribem a la plaça Eivissa, com és costum, cotxes aparcats en doble fila, a poc a poc pugem el carrer Horta, penso girar pel carrer del Vent per evitar l'altre semàfor, no ho faig. Naturalment, està vermell. Llum verd, tiro endavant, pugem Palafox, Campoamor i, sorpresa, llum vermell. Verd, fem 10 metres aproximadament i vermell altre COOB.

Finalment, llum verd. Vaig tirant. Punyetes!, un cotxe se'ns posa al mig; el deixo passar, els torno a tenir al darrera

(els estrangers), entrem al lateral del cinturó, va bastant fluït de circulació; al carril central, parats: estan reasfaltant un altre COOB i van 3 que jo sàpiga. Ens acostem a l'entrada del carril central. Amb la mà els indico que es posin a l'esquerra. L'home (conductor expert, pel que sembla) s'hi posa. Arriba l'entrada. Amb la mà els assenyalo el cartell (l'únic, per cert) que posa Girona; la noia (ja he dit que era molt maca) em somriu, els del darrera també, l'altre s'ha despertat i em saluda amb la mà. Quan estan ja entrant al carril central, el xofer toca el clàxon per agrair-me que els hagi guiat, jo els saludo, ells me'l tornen, giro abans de la benzineria i vaig cap a casa.

Pel camí em pregunto: ¿quina impressió els deu haver fet Barcelona? Jo penso que de mi i d'altres ciutadans, se'n deuen emportar molt bon record. Però... i dels semàfors, estat dels carrers, preus, cartells indicatius, etc., etc., etc.?

Crec que he estat un bon Hortenc i bon Barceloní. Però l'Administració de la nostra ciutat, ¿està a l'altura dels bons Barcelonins?

Pere Solé i Serra

RIFLES OF CORRUPTION

(Ve del núm. anterior, pàg. 47.)

LESESCENES del campament dels indis van ser filmades a can Valldaura, gràcies al propietari senyor Guardiola, que ens va permetre rodar a la seva finca amb l'explícita recomanació que no féssim foc. També filmarem exteriors al bosc de Sant Cebrà, prop de Montbau.

Els exteriors del poble de Laramie, que era on transcorria l'acció, van ser rodats al

local del darrera de l'església d'Horta, on vam fer la porta del saloon i la casa del sheriff, que era el cau dels boy-scouts. També es rodaren exteriors de poble a la fàbrica de la penicil·lina, ja que els pares d'en Joan Puigdomènech —que per desgràcia ens ha deixat recentment—, n'eren els porters.

Les transcendents reunions del Comitè de Ciutadans, presidides pel senyor Pere Solé, es feien al pati de ca la senyora

Matilde Ollé, que era àvia d'una bona colla d'actors. També allà, en una porxada, hi vam filmar l'interior de la cabana on els dolents havien reclòs la noia rossa d'ulls verds, després d'haver-la raptada traïdorament a la Sinia, aprofitant l'absència del seu pare i dels cowboys que eren precisament al poble a ajudar el sheriff.

També vam filmar a la Clota, a ca la família Puig. Allà hi havia la porta del magatzem del malvat Johnny Webster, magistralment interpretat pel senyor

Armand Calafell. També s'hi rodaren escenes de carrer i l'exterior de la cabana del rapte de la noia rossa d'ulls verds, i ho remarco perquè ho exigeix el guió.

ELS INTERIORS es van fer gairebé tots a l'escenari dels Lluïsos. En un racó s'hi instal·là els despatx del sheriff. El mateix racó, traient-ne la taula del despatx i l'estant dels rifles i posant-hi un tamboret vell i un llum de petroli, es convertí en la llòbrega presó sense reixes on fou penjat en Ro-

maní. Els interiors del ranxo també es rodaren a l'escenari utilitzant un plafó de fons que corria per allà. El magatzem i el despatx d'en Webster els ferem al mig de l'escenari, utilitzant la paret com a fons; les caixes de la roba de La Passió eren les caixes dels rifles i la mateixa taula del sheriff girada del revés, és a dir de potes enlaire, també servia per al malvat, que potser no sabia escriure...

El més complicat va venir quan ens vam enfrontar amb el repte de filmar les esce-

nes de l'interior del saloon, que no eren poques...

E s t a v a clar que el lloc ideal era l'escenari dels Lluïsos, però el problema era que no hi havia prou llum per filmar en un lloc tan gran. Els focus i les paelles del nostre escenari no eren suficients, tot i treient-ne les bombetes de

color i substituint-les per unes de blanques.

Gentilment, el senyor Pastor, president del Foment Hortenc, ens va deixar els focus del seu escenari, però encara no n'hi havia prou. El nostre tècnic de llums, en Francesc Coma, tingué la genial idea d'abaixar els hertzos, treure'n els papers de colors i deixar-ho tot blanc, i vam fer el mateix amb els llums de bateria («candilijas»). Amb tot això, al final vam tenir llum suficient per poder realitzar la filmació.

EL NOSTRE artista pintor Francesc Salvà, emprant el teló de fons blau cel, va muntar un decorat amb una llarga barra, unes estanteries plenes d'ampolles buides, i fins i tot va penjar-hi uns quadres pintats per ell mateix que normalment decoraven la sala d'Àgora.

Val a dir que la nit de la filmació del saloon juntament amb els matins de la Sinia i els de Valladaura, van ser els més divertits de tots, ja que hi intervenia molta gent i la cosa resultava animadíssima i amb un ambient extraordinari.

Els títols de crèdit també els va pintar en Cesc Salvà. Utilitzant un vidre molt gros que hi havia a l'escenari —que a la Passió servia per fer aparèixer Jesús a la Magdalena— logràvem tenir les lletres en primer terme i en segon els personatges principals. Els efectes especials corregueren a càrrec d'en Peret Salvatella. A Valladaura necessitàvem fum perquè les índies poguessin contactar amb les companyes, però no podíem fer foc, ja que el propietari no ho volia. En Peret va fabricar una bomba de fum amb una llauna de conserves a base de purpurina blanca i sofre, que cremava en somori i les cendres resultants podien ser utilitzades com a bomba fètida. La bomba era d'efectes retardats i, mentre va durar l'escena, pràcticament no va sortir fum; això sí, vam cremar la manta. Quan per fi l'espessa fumera feu aparició, ja havíem acabat el rotillo... La cosa hauria pogut funcionar. El dia que ho va provar a la porteria de baix del camp de l'Horta es va formar una boira tan espessa que van haver de parar el partit més de deu minuts. Segons ell, aquella fórmula la feien servir els alemanys a la guerra mundial per fer boira artificial. Ara m'explico perquè la van perdre...

També havia de fer explotar el carro del Furní, que era el que feien servir els dolents per portar els rifles als indis. Vam fer una maqueta a escala i vam col·locar-hi un explosiu que era detonat a distància. En el moment de la filmació els esdeveniments

van ser tan ràpids i l'explosió tan violenta, que no es va veure res, i va venir de poc que el senyor Arrufat no s'empassés el puro...

Després ens va tocar la feina de xinesos del muntatge, que va realitzar amb gran paciència el senyor Arrufat, assessorat modestament per aquest cronista que era l'únic capaç d'interpretar l'enrevessat guió que entre quatre intel·lectuals havíem escrit, conjunat.

En Jaume Caminal i l'Albert Bartomeus van intentar acoblar un capçal de magnetòfon al projector, en un intent de sonoritzar la pel·lícula, però els mitjans eren massa precaris i no va resultar. A més, obligats per l'economia, per estalviar cinta, havíem filmat a 18 imatges per segon, i per poder sonoritzar ho havíem d'haver fet a 24. Ens vam haver de limitar a gravar la música en un magnetòfon, i acompanyar-la amb uns comentaris en off per la veu d'en Cesc Espluga.

IPERFI va arribar al grandia de l'estrena. Era el 7 de juliol del 1962. La sala d'espectacles dels Lluïsos d'Horta presentava l'aspecte de les grans solennitats. Els tres principals protagonistes —Ferran Bayès, Paquita Brazo i Francesc Solé— havien anat a can Malatesta a llogar trajes de gala com requeria l'ocasió. Amb la seva innata elegància, van fer una entrada apoteòsica a la sala després de tallar una cinta commemorativa amb un entregat públic posat dempeus... Era el camí de l'èxit... Estava escrit.

El pressupost total del film va arribar a les 7.138 pessetes (118,97 dòlars de l'època). Un cop tot pagat, tornats els diners que s'havien de tornar i després de reunir les recaptacions obtingudes en les diferents projeccions, la productora Agora Films s'embutxacà l'astronòmica quantitat de quaranta duros, ço que traduït a diners actuals vindria a ser una cosa així com ara 200.000 milions de dòlars. (Es a dir, unes 23.000 pessetes de l'any 91.)

EL CERT és que, entre una cosa i altra, es movilitzaren més d'un centenar de persones i una cosa que pot semblar intrascendent i banal, va crear un gran ambient. També ens ha permès de celebrar el passat 20 d'octubre la reposició amb honors d'estrenar d'aquest film i d'un altre que

realitzarem uns anys més tard, i ens donà l'ocasió de retrobar-nos molts dels que intervingueren en les filmacions. (Vegeu el *ressò que en feu aquest Butlletí al seu núm. 31, pàg. 5.*)

Aquesta va ser, més o menys, la història de *Rifles of Corruption*, una de les pel·lícules més emblemàtiques del gènere.

Francesc Solé i Vendrell

SECCIONS DEL C.P. D'HORTA

AGRUPAMENT ESCOLTA: Activitats de lleure i formació. Nois i noies de 8 a 14 anys.

CINEMA: Projecció de pel·lícules infantils i juvenils.

ESBART FOLKLÒRIC: Dansa catalana, ballet popular per a totes les edats. Preparatori, infantil, juvenil, cos de dansa, grups d'adults.

EXCURSIONISME: Sortides mensuals, amb autocar(s), a diferents indrets del Paísos Catalans.

FUTBOL SALA: Competicions d'alevins, infantils i adults.

GRUF FOTOGràFIC: Reunions mensuals, tertúlies, concursos i exposicions. Laboratori propi de blanc i negre i sessions de llum artificial.

MANUALITATS: Classes de treballs de bijuteria, brodat

a mà, català, costura, dibuix artístic, escola d'adults, frivolité, gimnàstic femení, macramé, mitja, pintura, plocromia, puntes de coixí, tall i confecció, estampació i ceràmic russa, quadres tridimensionals, ganxet, gravat de vidre. (Horaris a convenir, de dilluns a divendres.)

TENNIS TAULA: Equips federats a Catalan i Barcelonesa. Infantils, juvenils, seniors i veterans. Curssets d'estiu.

TEATRE: Grups: Infantil, juvenil, adults i veterans. Escola per a nois i noies.

ALTRES ACTIVITATS: Festivals, concerts, conferències, exposicions, visites culturals, jocs de saló, curssets de tota mena.